

מכחיש שואה בבית הלבן

מאת ד"ר אדי כהן

מבט מבס"א מס' 457, ה-30 אפריל 2017

תקציר: זו אירוניה היסטורית שמכחיש שואה מובהק מתקבל בבית הלבן לקידום הסכם שלום עם התנועה הלאומית שהאשים באחריות לרצח עם זה, זמן כה קצר לאחר יום הזיכרון לשואה ולגבורה.

למרבה האירוניה, פגישתם הצפויה של יו"ר הרשות הפלסטינית, מחמוד עבאס, עם נשיא ארצות הברית, דונלד טראמפ, בבית הלבן, תערך זמן קצר לאחר אירועי יום השואה ולאחר נאומו של הנשיא בפני כנס הקונגרס היהודי העולמי בניו יורק, בו אמר, בין היתר, כי "יש להביס את האנטישמיות" וכי השואה הינה "הפרק האפל ביותר בהיסטוריה האנושית". לא ברור אם הנשיא או יועציו יודעים שבזמן שהותו של עבאס במוסקבה בשנות השמונים הוא כתב עבודת דוקטורט רוויה אנטישמיות והכחשת שואה ופרסם אותה בתור ספר אשר עדיין נלמד במספר אוניברסיטאות ביו"ש ומככב באתרו האישי של מי שמתכנה "נשיא מדינת פלסטין".

אומנם ב-27 לאפריל 2014 פרסם עבאס הצהרה תקדימית על השואה ובה כינה אותה "הפשע הנורא ביותר שבוצע כנגד האנושות". אך הצהרה זו הייתה לאוזני המערב בלבד. בפועל עבאס נותר עדיין אחד מגדולי מכחישי השואה שידע העולם הערבי.

הראשונים שהכחישו את השואה היו הנאצים וזאת כדי לפטור את עצמם מהאחריות הפלילית המשתמעת מרצח עם ומפשעים נגד האנושות. כך למשל, בהיותו נמלט ממשפט נירנברג ומהחוק הבין-לאומי, התיידד אדולף אייכמן עם פרו-נאצים רבים אשר הוציאו לאור בארגנטינה כתב עת ספוג רעל אנטישמי בשם Der Weg (הדרך), שעסק במערכת "הסברה" שמגמתה "להזים" את מה שהם כינו "הכזב בדבר ששת המיליונים". כתב העת טען כי השואה הינה עלילה, כי באירופה של היטלר לא היו ולא נבראו תאי גזים וכי היהודים שיתפו פעולה עם הרייך השלישי על מנת לקבל מדינה לאחר אלפי שנות גלות. לטענת אייכמן, היהודים אף היו מוכנים להקריב את עצמם ובשרם ובלבד שיזכו בקיום לאומי. ערבים רבים, וביניהם מחמוד עבאס הוקסמו מהתיאוריה הזאת של אייכמן, ומכאן ככל הנראה הגיעה ההשראה לכתיבת עבודת הדוקטורט בנושא השואה והכחשתה.

עבאס מגדיר את השואה (בה לדבריו מתו פחות ממיליון איש) כמזימה שהתגלתה, כדברי הפתגם הערבי, "כאשר הגנבים רבים הגניבה תימצא". הוא מספר כי מפלגת מפא"י שהחזיקה בשלטון בישראל סירבה להעניק זכויות לאופוזיציה, וזו האחרונה החלה לחשוף את הנסתר ואת שיתוף הפעולה עם היטלר. אך מאחר שהנושא היה בחזקת טאבו כל מי שהתחיל לדבר על כך או לרמוז לזה דמו היה בראשו והוא שילם בחייו את המחיר. עבאס מרחיק לכת בדמיונו וקובע שאייכמן נחטף מארגנטינה אחרי שפרסם את פרטי המזימה בכתב העת האמריקני Life (דבר לא נכון עובדתית) משום שעמד לחשוף לעולם את פרטי המזימה. עבאס מוסיף ו"חושף" כי המנהיג הציוני, ישראל קסטנר, נרצח בידי השב"כ משום שהעז להביא את פרטי המזימה לבית משפט.

על-פי עבאס, האידיאולוגיה הנאצית היא אחותה התאומה של האידיאולוגיה הציונית - אותה מחשבה אותה אמונה. מבלי להסתמך על מחקר או מסמך כלשהו כתב עבאס:

[התנועה הציונית] לא הגישה כל סיוע, כלכלי או אחר, לקורבנות הנאצים, והיא גם לא אפשרה לאף צד אחר להעניק סיוע מכל סוג שהוא [לקורבנות]. [התנועה הציונית] הסתירה את המידע אשר הגיע מתוך חומות הגטו ומחנות הריכוז, ידיעות אשר שפכו אור על מה שקורה באמת. אם היא נאלצה לפרסם דבר כלשהו, היא עשתה זאת תוך הטלת ספק במידע הזה, והפחתה בחשיבותו.

התנועה הציונית אימצה את עיקרון הסלקציה הנאצי, כאשר היא ערכה מבצעים להצלת יהודים מהטבח. היא הפכה את עצמה לבעלת ההכרעה במה שנוגע לחיי היהודים, כשהיא זו אשר מחליטה מי ראוי לחיות ומי ראוי למות.

מיותר לציין כי כל הקביעות הללו מופרכות לחלוטין, וריח אנטישמיות עז עולה מהאשמת הציונות בשואה ללא כל ביסוס.

לאורך הספר המבוסס על עבודת הדוקטורט מציג עבאס את התזה שלו, שהיא בעצם כתב אישום נגד הציונות וראשי הציונות. הוא מאשים בשיתוף פעולה עם הנאצים ובאחריות ישירה להשמדת עמם בשואה על-ידי הכשלה מכוונת של מבצעים רבים להצלת יהודים ועידוד שנאת היהודים במטרה להאיץ את רדיפתם ולהרחיב את ממדי ההשמדה ההמונית, כל זה תוך שיתוף פעולה עם הרייך השלישי ובמטרה להגביר את העלייה לארץ-ישראל ולהאיץ את הקמתו של הבית הלאומי היהודי בפלשתינה.

לטענת עבאס, כל מי שניסה לחשוף את המזימה הזו חוסל על-ידי הממסד הישראלי. למותר לציין כי אין כל הוכחות עובדתיות לכך, ואולם הכחשת שואה אינה רק פקפוק באמינותן של תמונות ממחנות ריכוז, במספר הקורבנות או בשאלת הימצאותם של תאי הגזים, אלא גם בתיאורה כמזימה ציונית. עבאס תמיד התחמק מלענות על שאלות בנושא דעתו על השואה, לא התנצל ולו פעם אחת על מה שכתב, ונראה כי עד עצם היום זה הוא עדיין דבק בתאוריית הקונספירציה האנטישמית שהפיץ. לא רק בגלל שספרו עדיין נמצא באתרו הרשמי וכל החפץ יכול לקרוא, אלא גם בשל התבטאויותיו בנושא. כך למשל, באחד הראיונות אמר עבאס כי יש לו עדיין שבעים ספרים בנושא הקשרים בין הנאצים לבין הציונים שטרם פרסם, משפט המעיד על דבקותו המתמשכת בהשקפותיו הקונספירטיביות. יתרה מזאת, ספרו עדיין נמכר במדינות ערב וביו"ש ואף נלמד בשטחי הרשות הפלסטינית, שלא לציין את חוסר הסובלנות שמגלה הרש"פ בראשותו כלפי האנשים שמזדהים עם השואה. כך למשל בשטחים שבשליטת הרש"פ השואה אינה נלמדת כלל, ולא ניתן למצוא ספרים ראויים בנושא. ואם כבר מוצאים ספרים כלשהם על השואה, הרי הם מכחישים אירוע זה ומהללים את פועלו של היטלר. יתרה מזו, כל ניסיון להתייחס לנושא זה מוחרם. כך נעשה לפרופ' מחמד דג'אני מאוניברסיטת אל-קודס כאשר התלווה לסטודנטים במסע למחנות ההשמדה בפולין. למעשה, דג'אני שתומך בלימודי

שואה ברשות נאלץ להתפטר עקב הלחץ שהופעל עליו מגורמים ברש"פ, מכוניתו הוצתה והיה ניסיון להתנקש בחייו.

כקודמו בתפקיד, יאסר ערפאת, עבאס מדבר בכפל לשון לקהל הבית שלו ולקהלים מערביים מהם הוא מנסה להסתיר את משנתו ומחשבותיו על השואה. ואכן, ספריו של עבאס אשר מציגים אותו כאיש שלום, תורגמו לעשרות שפות בעוד ספרו המבוסס על הדוקטורט נותר בערבית בלבד. אכן זו אירוניה היסטורית שמכחיש שואה מתקבל בבית הלבן, זמן כה קצר לאחר יום הזיכרון לשואה למטרת קידום הסכם שלום עם התנועה הלאומית שהאשים באחריות לרצח עם זה.

* ד"ר אדי כהן הוא מחבר הספר *השואה בעיני מחמוד עבאס*.

סדרת הפרסומים מבט מבס"א מתפרסמת הודות לנדיבותה של משפחת גרג רוסהנדלר.